

Ungdomstalere

Arwen Jehle og Johanna Kühl, elever på A.P. Møller Skolen

Ved mødet på Jernved Danske Skole Fredag den 9. juni 2023 kl. 18:00

Frivillig - fordi jeg ikke kan lade være! Årsmøde 2023 Kiel
Hej, alle sammen.

God aften, vi er i dag jo her, for at holde ungdomstalen til emnet "frivillig - fordi jeg ikke kan lade være!" Mit navn er Johanna Kühl og jeg er 17 år gammel.

Mit navn er Arwen Jehle og jeg er også 17 år gammel og vi går begge to på A.P. Møller skolen i Slesvig, hvor vi er i 11. årgang. Før vi kom på A.P. Møller skolen gik vi sammen på Ejderskolen i Rendsborg.

I vores fritid udøver vi to forskellige fritidsaktiviteter. Dem vil vi gerne fortælle lidt om i dag, men først engang vil vi gerne fortælle, hvorfor vi egentlig står her i dag og er en del af det danske mindretal her i Sydslesvig.

Min familie havde faktisk igen tilknytning til det danske mindretal, indtil mine forældre valgte at sende min store søster til, dengang, "Ejderskolens børnehaven" i Rendsborg. Derfor blev jeg også sendt i lige denne børnehaven, og derefter så på Ejderskolen og så A.P. Møller skolen, hvor jeg nu går. At sende os i det danske system var et bevist valg mine forældre havde truffet, fordi de bedre kunne lide det danske system og ville give os flere muligheder i livet. Faktisk tror jeg dog også, at en faktor i denne beslutning var, at det var børnehaven, som var tættest på.

Jeg blev en del af det danske mindretal, fordi min far har en tilknytning til Danmark. Min oldemor Anne Marie var nemlig dansker. Da hun var ung lærte hun en meget sød fyr at kende, men han boede i Tyskland. Nemlig i Búdelsdorf, der lige ligger ved siden af Rendsburg. De blev gift og fik min farfar, som så var den første generation af min familie, der blev en del af det danske mindretal. Da min far så blev født, kom han også i den danske børnehaven og på de danske skoler. Det kom jeg så i sidste ende også. Nu er jeg meget lykkelig for, at jeg er en del af det danske mindretal og nyder at være del af det.

Jeg er en spejder. Jeg har været spejder siden mange år og kom dertil, fordi en af mine veninder spurgte mig, om jeg gad at være med og lavede reklame for spejderlivet.

Spejderlivet er noget, som virkelig ligger dyb forankret i ens hjerte.

Når man starter med at være spejder, så bliver man også ved med at være spejder.

Men hvorfor er det relevant at nævne det her? Fordi jeg blev spejderleder sidste år, hvilket er noget, jeg virkelig elsker og også brænder for ekstremt meget.

At forberede møder til flokspejderne, som er de små spejder, at interagere med dem og se, hvor engageret og motiveret de er, for at komme ind i spejderlivet og at se, hvordan de bliver til gode venner, på trods af, om de nu er i anden eller fjerde klasse. Det er noget, som fylder mig op med glæde og øger min følelse af, at det vil jeg være ved med at gøre gennem hele mit liv. At være med til at udvikle flokspejder, som ikke ved, hvordan de kan lave bål, til nogen endnu sejere tropspejdere, der måske senere selv bliver til unge spejderledere, er noget jeg godt kan tænke mig at være med til. Måske er det også lige

det, mine spejderleder følte, mens de var med til min udvikling til en ung spejderleder. Spejderlivet er en fast del af mig, mit liv og min identitet, lige som det danske mindretal er fast del af min identitet, liv og mig selv.

Det er det, jeg elsker at lave i min fritid, og noget jeg gør frivillig, fordi jeg bare ikke kan lade være. At være spejderleder er det bedste frivillige job jeg kunne tænke mig.

At knytte bånd med så mange forskellige mennesker, som man møder hen ad vejen, er altid supersjovt og noget, man lærer en masse af, ligesom ved årsmøderne.

Mangfoldigheden og fællesskabet, er også noget af det bedste jeg ved og noget, jeg synes er supervigtigt når man både taler om spejder og om det danske mindretal og noget, årsmøderne år for år viser og er repræsentant for. År for år viser årsmøderne, hvor forskelligt og mangfoldig vi er som mindretal.

I min fritid går jeg meget op i at ride. Jeg er mindst tre gange om ugen på ridegården for at besøge den hest jeg rider på. Hesten hedder Jack og er et Quaterhorse. Da jeg var 6 år gammel, begyndte jeg med at ride på en rideskole, der hedder Marienhof. Der red jeg så indtil jeg var 14 og rideskolen, på grund af Covid19, skulle lukke for et stykke tid.

I denne tid sad jeg hver dag derhjemme og savnede at kunne være udenfor med hestene.

På grund af det, har jeg så søgt efter en hest, jeg fik lov at ride på. På tysk hedder det "eine Reitbeteildigung". Efter et stykke tid har jeg så fundet en hest, der meget godt passede til mig og blev meget lykkelig over det. Jeg har flere gange om ugen besøgt denne hest, der hed Maggie, for at pleje hende, ride på hende og bare kæle Maggie. En dag blev hun så desværre solgt, på grund af, at ejeren allerede var for gammel. Det var jeg selvfølgelig meget ked af, men alligevel har jeg nogle dage senere allerede fundet en ny hest, jeg fik lov til at sørge for.

I første omgang var det meget mærkeligt at ride på en ny hest, efter jeg har haft Maggie som min plejehest i nogle år, men med tiden vendte vi os til hinanden og nu er vi allerede blevet til et rigtig godt team.

På grund af skolen er vi hver dag først derhjemme om eftermiddagen og på grund af det har vi selvfølgelig ikke så meget tid, til at udøve nogle fritidsaktiviteter. Især i klausur faserne bliver man meget presset, hvis man skal udøve fritidsaktiviteter, men alligevel kan jeg ikke holde op med at gå til ridning. Lige meget hvor meget pres man har i skolen, skal man pleje hesten og det synes jeg er også meget vigtig for mig og min sundhed. Jeg tror, hvis man for eksempel kun ville gå til skole og efter skolen med det samme ville lave lektier og lære for nogle klausurer eller lignende til sent om aftenen, så ville man jo også gå i stykker.

Jeg tror ridning er det, der skaber balance i mit liv og hjælper mig til at falde til ro. Det er noget i mit liv, der udgør mit liv og som også udgør mig. Det er, som emnet allerede sagde, noget jeg ikke kan lade være med. Hver gang jeg er der glemmer jeg alt det stressende rundt om mig og er bare lykkelig. Hvis jeg for eksempel havde en rigtig dårlig dag, så bliver dagen igen til en god dag, hvis jeg er ved ridning.

Sammen er vi så i vores fritid en del af elevambassadør projektet. Elevambassadør projektet går ud på at gøre opmærksom på det danske mindretal i Tyskland, og det tyske mindretal i Danmark. Dette projekt udøver vi i forbindelse med vores skole, A. P. Møller skolen samt Duborg skolen, DGN (det tyske gymnasium i Danmark) og Grænseforeningen. Vi valgte at være med der, fordi vi syntes det er vigtigt at gøre opmærksom på mindretallet og at vi er dansk, selvom vi har tysk pas. Hver gang vi er på tur med elevambassadør og holder oplæg foran nogle elever eller lignende sidder de altid med en åben mund, fordi de er så fascineret af, at der findes nogen, som os. Især dem helt oppe i nord eller for eksempel dem i København. Jo tættere de bor ved grænsen, jo mere klart er det jo for dem, at vi findes.

At være del af Elevambassadørprojektet er noget vi brænder for og det er superinteressant at møde personer, som føler det samme som os. Som føler at være del af to nationaliteter og at være en del af en blanding af to kulturer, som delvis er så

forskelligt, men også ligner hinanden. På grund af det knytter vi bånd på tværs af grænserne.

Vi kan bare ikke lade være, med at være en del af dette projekt, fordi vi godt kan lide at formilde viden om det danske mindretal, fordi det er den identitet vi opvoksede med og det er det, som inderst inde i vores hjerte er vores hjem. Og vi kan bare ikke lade være med at knytte bånd på tværs af grænserne.

Mange tak, at I har lyttet til os og vi ønsker jer forsat en dejlig aften og bagefter et godt årsmøde weekend.